

ואם סיפר לו בפני שלשה אנשים, הרי שאינו חושש לגילוי הדבר ומותר לאמרם לאחרים כל שלא גילה דעתו בפירוש שהוא מקפיד על כך (עפ"י חפץ חיים הלכות לשון הרע סוף כלל ב). לפירוש השני מובן מדוע נקטו מקרא זה ולא שאר 'לאמר' שבתורה, כי כאן הדבר היה בהצנע. ובריטב"א פירש באופן אחר. וע"ע שאלות דרב אחאי גאון כה; פירוש רבנו האלשיך הק' אסתר ב, כ; דברי שלום ח"ה נ.

*

'נכנסו מים תחת דם'. ברמז: קודם שנתחזקה הכהונה באהרן ובבניו, היו צריכים לזריקת דם הקרבנות עליהם, המורה על מסירות נפש לה', כי הדם הוא הנפש. בכך השיגו הכהנים למסור נפשם לעבודה. ואולם אחר שנתעצמה בהם הכהונה, שוב אינם צריכים לזריקת דמים אלא הזאת מים באזוב, המורה על שפלות וענוה ושפיכת לב, שצריך הכהן הגדול ליזהר לבלי רום לבבו בכהונתו הגדולה, ולשפוך לב כמים, כמובא בפיוט לפרשת פרה (עפ"י משך חכמה ר"פ עקב).

*

'... והחזן אומר 'תגלה'. 'הכל הבו'. והקהל עונים 'ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדושתו' – שש תיבות, כנגד ששה ימים שנשתהה משה בענן טרם נכנס במקום קדושה, כדי שיתעבל המאכל שבמעיו. 'תורת ה' תמימה' עד 'כל החוסים בו'. והם ארבעים תיבות, כנגד ארבעים יום שעמד משה בהר לקבל התורה' (מתוך 'מטה משה' רכד).

דף ה

'אמר רב יוסף: סמיכה... רב נחמן בר יצחק אמר: תנופה... רב פפא אמר: פרישת שבעה... רבינא אמר: ריבוי שבעה ומשיחה שבעה...'. וסימנך: ס' ס'; נ' נ'; פ' פ'; ר' ר' [רב יוסף – סמיכה. רב נחמן – תנופה. וכו'] (חשק שלמה, בשם אחיו). ומר אמר חדא ומר אמר חדא, ולא פליגי (תוס' ישנים). וע' בחדושי הנצי"ב, מדוע כל חכם פירש אחרת מדברי חבריו.

ולדורות מנא לן דלא מעכבא דתניא וכפר הכהן... וא"ת מדוע צריך לימוד מיוחד שאינו מעכב הלא בכל מקום צריך שישנה עליו הכתוב לעכב. יש לומר שאילולא ילפותא הייתי אומר ללמוד ממילואים שנאמר בהם ככה כדלהלן, והרי דין ריבוי שבעה נאמר בפרשת המילואים, על כן הוה אמינא בין לשעה בין לדורות מעכב.

(ע"ב) 'תינח כל מילתא דכתיבא בהאי ענינא, מילתא דלא כתיבא בהאי ענינא מנא לן...'. רש"י מפרש שהכוונה היא על נתינת האורים-ותומים הכתובה בעשייה ואינה כתובה בצוואה. יש אומרים שפרוש זה מתישב רק עם שיטת רש"י (שמות כה, ל) וראב"ד (בית הבחירה ד, א. וע' גם בריטב"א להלן

ע:ג:) שנתנית האורים-ותומים בחושן אינה הכרחית אלא למצוה, אבל לשיטת הרמב"ם (כלי המקדש י, י) ותוס' (להלן כא:)) שאורים ותומים מהוים חלק מהחושן ובלעדם נחשב הכהן מחוסר בגדים, אם כן מה מקשה הגמרא הלא כיון שגם בצוואה מפורשים שמונה בגדים, ודאי שללא אורים ותומים אין העבודה כשרה (כן הקשו בחזון איש (קכו,ג) ובאבן האול ובאבי עזרי הל' בית הבחירה שם).
 וכתבו לפרש קושית הגמרא על פרישת שבעה, שאינה כתובה בצוואה אלא בעשייה (כן מפרש בתורי"ד. וכן פרש השפת-אמת כאן. וכן אמר הגרי"ז בדעת הרמב"ם - מובא באבי עזרי שם. ויישבו בזה כמה קושיות. ואולם באבי עזרי נקט לעיקר כפרש"י. ע"ש.

ובחזון איש צדד לפרש על מקרא פרשה שלא נאמר בענין. אך נסתפק שמא לדברי הכל מעכב לפי שאין כיו"ב לדורות שאינו מעכב [מלבד בביתקורים, ע"ש]. ויש להעיר שלדברי התו"י ועוד ראשונים, דברים שלא נעשו באהרן לדברי הכל אינם מעכבים (כן פירש דבריהם בשיח יצחק) וא"כ י"ל שמקרא פרשה לא מצינו שנעשתה ע"י אהרן ולא תעכב. ונראה לכאורה לפרש על משיחת המשכן וכל אשר בו, שנתפרשה בעשייה ולא בצוואה).

'כאשר צוה ה' - ולא מאלי אני אומר'. בתחילה אמר כי כן צויתי - לאכול המנחה באנינות. וחזר ואמר **כאשר צוה ה' - לאכול בשר הקדשים באנינות**, שלא תהיו סבורים מלבי אני אומר ויש הפרש בין זבח למנחה וטועה אני בדבר כשם שטעיתי בשעיר ראש חדש [שאמר להם משה מדוע לא אכלתם את החטאת, והשיבו אהרן שמא לא שמעת לאכול באנינות אלא בקדשי שעה ולא בקדשי דורות. ע' זבחים קא] - לא מלבי אני אומר זאת אלא ה' צוה זאת (עפ"י ריטב"א תו"י ועוד. וע' בחדושי הנצי"ב פרוש אחר).

'מכנסים אין כתובין בפרשה' - טעם הדבר, כי הכתוב מתאר את הלבשת משה לאהרן ולבניו, ואילו מכנסים לא משה הליבשן אלא בעצמם לבשו (ע' רמב"ן בפירוש התורה; רא"מ הורביץ).

'כיצד הליבשן? - כיצד הליבשן, מאי דהוה הוה?!' לא הקשה כן למעלה, במה שנחלקו רבי יוחנן ורבי חנינא אם כל הכתוב במילואים מעכב בהם אם לאו - כי רק כאן שאינו אלא סיפור מעשה שהיה שייכת קושיא זו אבל במה שהוא מצוה אין שייך להקשות (עפ"י תשב"ץ ח"ג קלו).

ומשמע מתירוצו שכל הדיון הזה [וכן דרשות הכתובים שבסמוך] נסוב רק על תאור מעשה שהיה, אבל מצד הדין אין להקפיד בדבר, שהרי אם יש הקפדה מצד הדין הלא זה ממש כנידון דלעיל. אך דחוק לומר כן שהרי נצטוו על סדר מסוים בליבשה ומסתמא הוא בדוקא. וכן ממה שאמרו 'כיצד מליבשן לעתיד לבוא' משמע דדינא קאמר. ואפשר שזה גופא הוא תירוץ הגמרא 'כיצד מליבשן למיסבר קראי' - כלומר אין הנידון על תאור מעשה שהיה גרידא אלא על משמעות המקראות וממילא זהו נידון הלכתי ולא היסטורי.

ולדרך זו מובן מדוע במקומות אחרים לא הקשו כן, כגון שור סיני בכמה - כי שם הוא דיון להלכה, אף כי אין בו נפקותא עתה, ולא הקשו אלא על נידון עובדתי שאין בו הלכה.

ואולם מדברי התוס' שהעירו ממקומות אחרים, משמע שהבינו ששאלת 'כיצד הליבשן' היא שאלה לדינא. וכן בסוגיא בחגיגה ו: הקשו 'מאי נפקא מינה' כלומר מאי דהוה הוה (תוס' שם), ושם ודאי הוא נידון לדינא ומ"מ הקשו 'מאי דהוה הוה' ולמה לנו לדון בדבר. ותוצו 'למיסבר קראי' - והרי זה לימוד תורה הגם שאינו נוגע כלל לדורות (ע"ע אג"מ יו"ד ח"ג לג). וע"ע בשפת אמת לעיל ד: שהקשה קושית התשב"ץ ותירץ באופן אחר.

'כיצד מליבשן לעתיד לבוא - לעתיד לבוא נמי לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהם, אלא...'
 בשו"ת אבני נזר (ח"מ ג) מובאת תשובה לשואל, למה יצטרכו לעתיד לסדר הליבשה והלא כבר נתחנכו

אהרן ובניו (וכן העיר הרש"ש)? – והשיב על פי מה שכתב הגאון מלאדי (אור תורה ויהי) שלעתיד לבוא עבודת הקרבנות תהיה למטרה אחרת מכפי שהיתה במשכן ובמקדש, כי בעבר היתה הכפרה עבור האדם ואילו לעתיד האדם כבר יהא מתוקן וענין הקרבנות יהיה להעלות את בעלי החיים. וכיון שהעבודה תהיה באופן אחר יצטרכו חינוך מחדש לעבודה המחודשת [ורמזו זאת חז"ל זאת במה שאמרו 'שמיני' – רמזו לימות המשיח כידוע – רגל בפני עצמו].

ועוד הביא מדברי הרמב"ן (בהשגות לספר המצוות שורש שלישי), לפי שבטלה משיחתם בשעת מיתה, ויהיו אנשים מחודשים – לכך יצטרכו להתקדש כבראשונה.

ובחדושי הגר"ח על הש"ס מובא שאמנם אין שייך לעתיד דין ריבוי בגדים ומשיחה מאחר וחלה עליהם תורת 'משוח' משכבר אבל דין 'מילואים' יהא קיים, ומצד זה יש דין וסדר בלבישה. [ומה שכתב הרמב"ן 'שבטלה משיחתן' – אין כוונתו שיצטרכו משיחה מחדש, שזה לא מצינו, אלא כוונתו שבטל דין 'חינוך' שלהם שענינו הוא קביעת הקידוש של המשיחה למעשה, להוציאו מן הכח אל הפועל. חדושי בית ישי לב. וע"ע בדרשותיו סו"י יג].

ואילו החזון-איש (קכו,ג) נקט שענין מילואים לא היה אלא הוראת שעה כשנבחר אהרן לכהונה, ומאז נתקדש כל זרעו בקדושת כהונה עד עולם [ומה שהקריבו קרבנות המלואים בימי עזרא (מנחות מט.), אין זה ענין לחינוך הכהנים, אלא שהקריבו אז אותם קרבנות שהוקרבו בשמיני למלואים] – 'אלא כיצד מלבישן כשיחיו המתים ויתכבד משה להלביש אהרן ובניו כדרך שהלבישן במלואים, והוא ענין חביבות ותגמול למשה ולאהרן'. ואולם לפי מה שהסיקו 'למיסבר קראי' אפשר שאין לנו גילוי על כך כלל, ורק בתחילה סבר כן. (וכן נקט בגבורת-ארי, שלפי האמת אין סדר הליבישה אמור לעתיד לבוא, מפני שמצוות בטלות באותה שעה כמו שאמרו בנדה ע).

*

(ע"ב) 'אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: מניין שאף מקרא פרשה מעכב...'

כשם שקבע הקב"ה שיתוקנו העונות למעלה על ידי מעשה הקרבן, כן קבע עוד לתקן בשורש הענינים על ידי התורה שהיא שורש הקרבנות, וצום הקב"ה שיקראו גם כן הפרשה של אותו הקרבן. וכן אמרו במדרש לענין קריאת פרשת העולה, וכן הוא בזהר הקדוש (במדרש הנעלם – וירא).

וכיום שבעונותינו הרבים מעשה הקרבנות בפועל אין לנו, על כל פנים מצות לימוד הלכותיהם יש לנו, ועלינו להתחזק ללימוד דיני הקרבנות ויחשב לנו כמעשה הקרבנות. ולמדנו מהגמרא במגילה (טז) שזכות לימוד הקרבנות מועלת כל כך שאפילו הקטגור אינו יכול להרע אלא אדרבה, עליו ללמוד זכות. ואפילו בשעה שצר לו לאדם מאד, אל יפטור עצמו מלימוד עניני הקרבנות דבר יום ביומו, ויניצל מכל צרה (חפץ חיים עה"ת צו).

דף ו

'לא צריכא דאקדים'. מפשט דברי רש"י נראה שמפרש המחלוקת האם הלביש תחילה לאהרן את כל בגדיו ורק אחר כך החל להלביש לבניו, או הלביש לאהרן כל בגדיו מלבד האבנט, ואחר כך הלביש לבניו חוץ מהאבנט, ושוב חגר את אהרן באבנט ואחר כך חגר את בניו.

דפים ג – ד

ה. א. וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן – מתי היה מעשה זה, ואת מי כיסה הענן?

ב. ויבא משה בתוך הענן – כיצד, והלא נאמר ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן הענן מעל המשכן?
ג. ויקרא אל משה וידבר... – למה הקדים קריאה לדיבור?
ד. וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר – מהו 'לאמר'?

א. וישכן כבוד ה' על הר סיני, ויכסהו...; לרבי יוסי הגלילי, זה היה מעשה אחר עשרת הדברות. משה עלה בענן ונתכסה בענן ונתקדש בענן. ויכסהו הענן – למשה, כדי לקבל שאר דברי התורה ואת הלוחות. ופרישה זו הוצרכה בגלל כניסתו למחנה שכינה. ואותם ששת ימי פרישה הם בכלל הארבעים יום שעלה. [וכן מפרשים רבי נתן ורבי מתיא בן חרש אלא שלדעתם לא בא הכתוב ללמד על כל הנכנס למחנה שכינה שטעון פרישה רק כאן הוצרך למרק אכילה ושתייה שבמעיו לשומו כמלאכי השרת, או כדי לאיים עליו, כדי שתהא תורה ניתנת באימה ברתת ובויע. עפ"י רש"י. ועמהרש"א].

רבי עקיבא אומר: וישכן כבוד ה'... – מראש חדש סיון. ויכסהו הענן – להר [אבל משה הלא עלה וירד אל העם לסירוגין, ולא פרש באותם הימים]. ויקרא אל משה ביום השביעי – בשביעי לסיון, לומר עשרת הדברות. ומשה וכל ישראל עומדים ושומעים אלא שבא הכתוב לחלוק כבוד למשה, לכך הוזכר משה לבדו. [ואילו לריה"ג ניתנה התורה בששי בסיון ולכן אי אפשר לפרש 'ביום השביעי' על יום מתן תורה, אלא שביעי לפרישת משה, דהיינו ביום י"ג בסיון].

ב. ויבא משה בתוך הענן – מלמד שתפסו הקב"ה למשה והביאו בענן (ר' זריקא ואמרי לה ר' אלעזר). דבי רבי ישמעאל תנא, שביל היה לו בתוך הענן שנכנס דרכו (בתוך – בתוך לגזרה שוה. ובאהל מועד שלא נאמר 'בתוך' לא היה שם שביל, לכך לא יכול היה לבוא מפני הענן. מהרש"א).

ג. למה הקדים קריאה לדיבור? – לימדה תורה דרך ארץ שלא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קוראו (בשמו), כדברי רבי חנינא.

לכל הדיבורים קדמה קריאה, אעפ"י שלא נאמר בפירוש. כן משמע בגמרא ומפורש במדרש (מהרש"א).

ד. א"ר מנסיא רבה: מנין לאומר דבר לחברו שהוא בבל יאמר עד שיאמר לו לך אמור, שנאמר וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר.

נראה שמעיקר הדין אין איסור אלא בדברים שיכולים לגרום לו נזק או צער אם יאמרם לאחרים, אבל שאר דברים אין איסור אלא משום מדה טובה. עוד אפשר שלא אסרו כאן אלא כאשר קוראו לדבר אליו ביחידות שנראה קצת שמקפיד שלא יאמרם לאחרים, אבל בלאו הכי מותר מלבד דברים שיש בגילויים חשש נזק או צער (עפ"י חפץ חיים).

דף ה

- א. המעשים האמורים בימי המלוואים – אלו מהם מעכבים ואלו אינם מעכבים?
ב. כהן גדול שלא נמשח ולא נתרבה שבעה ימים – האם כשר לעבודת יום הכפורים?
ג. האם מנחת חינוך הכהנים היתה קרבה במלוואים?

א. לדעת רבי יוחנן וריש לקיש, כל הכתוב במלואים מעכב בהם (ועשית לאהרן ולבניו ככה. ואפילו מה שלא נאמר באותה פרשה אלא בסדר צו בעשיה (דהיינו נתינת האורים ותומים לחושן. רש"י. ויש פירושים נוספים) – מעכב, גזרה שוה פתח – פתח (רב נחמן), או ממה שנאמר בעשיה ושמתם את משמרת ה' – משמע עיכוב (רב מרשיא), או מכי כן צוית'י. רב אשי).

ולדברי רבי חנינא, רק דבר המעכב לדורות מעכב במלואים, להוציא סמיכה (רב יוסף) ותנופה (רנב"י) ופרישת שבעה (רב פפא) וריבוי שבעה ומשיחה שבעה (רבינא) – שכל אלו אינם מעכבים לדורות.

א. שפיכת שירי הדם אל יסוד המזבח, וכן הקטרת אימורים [וכן ארבע מתנות שבחטאת, למאן דאמר יש אם למסורת ואינן מעכבות בעלמא] – נראה שלדברי הכל אינם מעכבים, שכן יש לדרוש מהמקראות שבמילואים. ואולם בירושלמי משמע ששפיכת שירים מעכבת לרבי יוחנן (תוס'. ו"א הטעם, שכל דבר שלא היה נעשה באהרן, כגון הקטרת אמורים וכד' – אינו מעכב. שיח יצחק בבאור דברי תו"י ותורא"ש).

ב. עשירית האיפה, האם מעכבת במלואים; יש אומרים ששאלה זו תלויה במחלוקת האמוראים הוה, כי לדורות אין המנחה מעכבת בהכשר עבודת הכהן. ויש סוברים שגם לדורות היא מעכבת (ע' במובא בחשק שלמה ובשפת אמת).

ג. צריך עיון מדוע לא אמרו בגמרא נפקותא לענין שינוי מסדר לבישת הבגדים, שלדורות מצוה לכתחילה ללבוש בסדר מסוים (כדברי הרמב"ם הל' כלי המקדש י. וצ"ב בדברי המנחת-חנוך צט), אך אינו מעכב. ואם כן במילואים היא עיכוב בסדר הלבישה לריו"ח (אבי עזרי בית הבחירה ד, א). ושמה "ל שלא נחלקו אלא בחסרון דברים האמורים בפרשה ולא בשינוי הסדר [וצ"ע להלן ס: ומנחות ה.]. עוד י"ל הואיל ובציווי אין מוזכר הסדר כמו בעשיה אלא האבנט בסוף, ע"כ גילה הכתוב שהסדר אינו מעכב.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: מנין שאף מקרא פרשה מעכב, תלמוד לומר ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' – אפילו דיבור מעכב (ע' מש"ח צו ה,ה).

בספר חדושים ובאורים (ד): נקט שמקרא פרשה מעכב רק לרבי יוחנן ולא לרבי חנינא. ואולם בחזו"א (קכו, ג) צדד לומר שהכל מודים בדבר [ואם נאמר שאין זו מצוה באהרן דוקא, כפשט הדברים, שמה י"ל שלדברי הכל אינו מעכב, לפי מה שפ"י בתו"י, ע' שיח יצחק].

דין סמיכה ותנופה שאינן מעכבות הכפרה – במנחות צג:

ב. ריבוי-בגדים שבעה ימים (רצופים. רש"י. וכ"מ ברמב"ם) ומשיחת שבעה – מצוה ולא עיכוב (שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו – הרי ריבוי שבעה למצוה. ונאמר וכפר הכהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש את בגדי הבד בגדי הקדש – משמע אפילו לא נמשח או לא נתרבה אלא יום אחד, כשר. ומשיחה שבעה למצוה למדנו מכך שהוצרך הכתוב למעט בדיעבד, או משום הקש משיחה לריבוי, למשחה בהם ולמלא בהם את ידם).

א. במשך אותם הימים שנמשח או נתרבה, כתב הראב"ד (כלי המקדש ה, ג) שיכול לעבוד שאר עבודות, ורק לעבודת יום הכפורים צריך ריבוי שבעה לכתחילה, ודלא כמשמעות דברי הרמב"ם. והר"י קורקוס כתב שגם דעת הרמב"ם כן (וכן הוכיח רבי רפאל מהמבורג בספרו 'שאלת הכהנים תורה' ערכין ג). ויש מי שצדד שגם לפי מה שמשמע ברמב"ם שאינו עובד עבודה, מקריב הוא מנחת חביתין מיד, כפשטות הכתוב 'ביום המשח אותו' (ובח תודה להלן יב ד"ה אין). ובדעת הראב"ד, יש אומרים שבאותם הימים אין לו לעשות לכתחילה את העבודות שאינן כשרות בכהן הדיוט כגון מנחת חביתין, ורק בעבודות הכשרות בכל כהן כתב הראב"ד

שכשרות לכתחילה בתוך שבעה (כן מתבאר מתוך דברי הגר"ח בכתבים שעל הש"ס. וכן משמע בזבח תודה להלן יב. ד"ה ודוקא). ובספר אבי עזרי (כלי המקדש ד, יב) הסביר שפרישת שבעה היא הלכה מסוימת שגילה הכתוב בעבודת יוהכ"פ, ומשמע שבשאר עבודות הכהן הגדול די בשעה אחת אף לכתחילה.

ומשמע מדברי הרמב"ם (שם) שאין צריך לעבוד עבודה בשעת ריבוי הבגדים, אלא לובש ופושט במשך שבעה ימים [יש מי שכתב שגם מהראב"ד משמע שאינו חולק על כך ('שאלת הכהנים תורה'). ויש מי שחולק ('זבח תודה' להלן יב.)]. ואולם מרש"י (בד"ה ריבוי) משמע שצריך לעבוד עם הבגדים. והרש"ש תמה על זה. ומהגר"ח מובא שאין נחשבת לבישת בגדי כהונה כי אם לצורך עבודה [וכן יש להוכיח משאלת הגמרא להלן עג. שאם משוח מלחמה משמש בשמונה בגדים מדוע אינו ראוי לעבוד ביוהכ"פ הלא מילא את ידו ריבוי בגדים, כפרש"י. ומשמע שאם אינו משמש בשמונה, אעפ"י שנשאל באורים ותומים בשמונה, אין די בזה להכשירו לעבודת יוהכ"פ].

ב. לעיכוב די בשעה אחת של ריבוי או משיחה (עפ"י תורא"ש וריטב"א).

ג. יש אומרים שאין המשיחה דוחה שבת ויום טוב (עפ"י שו"ת הרמ"ע מפאנו קב). ומפשט דברי התו"י (יב) נראה לכאורה שמותר למשוח ביום הכפורים לצורך עבודת היום.

ד. אעפ"י שהמשיחה או ריבוי בגדים מעכבים, שאם לא נמשח ולא נתרבה כלל – אינו כשר לעבודת היום, דרשו בספרא (אחרי ג – כפירוש הר"ש והראב"ד. וע' גם בירושלמי הוריות ג, ב ובפ"מ) שהכהן שמתקנים אותו למלא מקום הכהן-הגדול אם יארע בו פסול, הריהו כשר לעבודה ללא משיחה וריבוי, שהתקנתו עומדת במקום משיחתו. ואולם צריך חינוך לכהונה גדולה בו ביום וכדלהלן יב. (וכן נראה מפשט דברי הרמב"ם (עבודת יוהכ"פ א, ג). אלא שבתו"י יב. משמע לכאורה שגם נמשח, אך יתכן שכוונתו רק שתועיל המשיחה מדין חינוך ואין זו משיחה שלא לצורך, אבל אין בו מצות משיחה. וע' בספר יהגה האריה (הוריות יא): שצדד לומר עפ"י הירושלמי שכל כהן גדול שנפסל אין מושחים אחר, שאין מושחים שני כהנים גדולים בדור אחד, ויישב בזה כמה דברים אלא שהעיר על כך מכמה מקומות בדברי הראשונים. ולפי האמור יש לקיים דבריו רק בכהן המותקן תחת כה"ג ביוהכ"פ).

ג. מנחת חינוך של כהנים, עשירית האיפה, אף על פי שאינה כתובה בפרשה – היתה קרבה במלואים (וזה הדבר – זה קרבן אהרן, גזרה שוה).

א. נסתפקו בירושלמי האם היתה קריבה על ידי אהרן לחצאים כבכל יום, או היתה קרבה שלמה [והיינו ביום השמיני למלואים. עפ"י יפה עינים].

ב. בשפת אמת נסתפק האם בני אהרן הקריבו עשירית האיפה בכל יום משבעת ימי המלואים או שמא רק פעם אחת, כדין כהן הדיוט (וע' באריכות בספר חונן דעה).

ג. בשבעת ימי המלואים הוקרבו שני תמידים בכל יום (כן מבואר במדרש רבה (במדבר יב, טו). וע' בהרחבה בספר 'למיסבר קראי' לגר"צ רוטברג שליט"א פר' צו).

דפים ה – ו

ז. מהו סדר הלבשת הבגדים לאהרן ולבניו?